139. Господи, опитвал си ме и познал си ме.
2: Ти познаваш сядането ми и ставането ми;
разбираш помислите ми отдалеч;
3: Издирваш ходенето ми и лягането ми
и знаеш всичките ми пътища.
4: Защото докато думата не е още на езика ми,
ето, Господи, ти я знаеш цяла.

Константин (Коста) Петрович живя последните години сам в малката си къща в мюсюлманския район на града, в най-високата част на Алифаковац, с котката Елоиза, един таралеж, един ленивец и една костенурка, с които делеше оскъдната храна, получена от международната хуманитарна помощ. Беше пенсиониран преводач. Преведе на сръбски "Доктор Фаустус" и поддържаше кореспонденция с Томас Ман. В едно писмо Томас Ман му обяснява изрази, свързани с дванайсеттоновата система (додекафонията) на Арнолд Шонберг, който му послужил за прототип при създаване на образа на Адриан Леверкин в романа. Имаше и една пожълтяла картичка от Венеция (Понте Риалто), на гърба на която Ман благодари за труда му по превода на "Доктор Фаустус" и която започваше с 'Уважаеми господине'...

Видът на Константин Петрович не се набиваше на очи, но когато човек се вгледаше по-добре, установяваше, че носи костюм от най-фин шотландски туид, наистина, поизносен. Ходеше малко поприведено, сякаш винаги търсеше нещо изгубено по сараевския асфалт, с отпуснати рамене и рошава прошарена коса, която със своята разчорленост му придаваше вид на бързо остаряло момче.

След като умря майка му, изоставиха го приятелите и го напуснаха жените, рядко слизаше в града, ангажиран с хранене и грижи за домашните си любимци. Умря сам, по време на тази война, вероятно от глад, а трупът му бил открит едва след шест дена, когато вече започнал да се разлага. Писмата и картичката на Томас Ман изчезнали безследно.